

unor minunați profesori, Sanda Manu și Octavian Cotescu), făceau figurație cu mult drag în spectacolele de la „Bulandra” dar, firește, ceva mai conștient de ceea ce încere, decît atunci, prin El — Caragiale.

Pe Spiridon nu l-am dorit, nu l-am așteptat. Acum mă preocupă, mă absoarbe. Nu numai pentru că aceasta îmi e datoria de actor, ci pentru că îi înțeleg rostul în această lume creată de Caragiale după chiar chipul lumii, și reînchipuită de regizorul Dan Micu în spectacol; îl descopăr într-o zonă neexplorată a sufletului meu; am față de el acea paradoxală plăcere a copiilor de a întruchipa în jocurile lor „de-a oamenii” mai ales personaje negative.

Spiridon le ajunge tuturor și își ajunge sic însuși, tirîndu-și soarta cînd fudul, cînd onctuos, cînd agresiv. Constat, chiar uimit, că ține de tagma scorpionului din

povestea în care o raga umil pe broșețu să-! ajute să treacă lacul, și-apoi o înțeapa cu veninul ucigaș... În cazul de față broșețu se numește Rică Venturiano! Spiridon al lui Dan Micu și al meu nu e, evident, un copil; poate avea orice vîrstă. Funcția lui e multiplă, nu se mărginește să fie băiatul de alergătură, trimis după țigări și ziare, ci se consideră ca făcînd parte din familie. Se mișcă atent, circumspect, între Dumitrache, Vela și Chiriac. Pe primul, într-un fel, îl și admiră, fiindcă deține puterea și avutul, pe ceilalți doi îi tratează ca prieteni, protegători și complici. Șiret nevoie mare, își apără locul lui, cu care se mulțumește, nu-l vizează pe cel al lui Chiriac. Și poate că îl îndrăgesc pe Spiridon și fiindcă „familia” lui se confundă acum cu familia noastră — echipa spectatorului.

Maria MARIN

reprezentăția nr. --

reprezentăția nr. --

reprezentăția nr. --

...100

NOȚIUNEA DE FERICIRE dă Dumitru Solomon

Teatrul „Bulandra”
25 noiembrie 1986

Pe cîți spectatori ai acestei admirabile comedii filosofice i-a făcut „fericiți” Dumitru Solomon, o putem afla din statistici. Cîți „nefericiți” s-au perindat prin fața teatrului, în căutarea unui bilet în plus, n-o să știm niciodată, dar, după numărul celor care, la cea de-a o sută reprezentație, se buluceau la ghișeu la casieritei, presupunem că sînt, au fost și vor fi foarte mulți.

Și pronosticul făcut de cronicar, în paginile revistei noastre *, asupra „longevității potențiale” a spectacolului, și încrederea autorului (mărturisită în ca-

ietul-program), că și-a „abandonat” fără umbră de teamă „personajele într-un teatru de prestigiu și valoarea Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra”, s-au dovedit a avea acoperire.

Acoperire asigurată, în primul rînd, de calitatea jocului celor doi principali mandatarii spirituali ai autorului, Virgil Ogășanu și Ștefan Bănică. Relația de solidă prietenie întru apărarea valorilor și virtuților umane, în consonanță cu norma etică... solomoniană, se desfășoară cu strălucire, ambii interpreți reconfirmînd ținuta artistică ce a caracterizat, inițial, remarcabilele lor creații în registrul tragicomic.

O acoperire demonstrată, apoi, de toți ceilalți componenți ai montării. Un veritabil model de participare colectivă, cu încărcătura ideatică cerută de text.

Grija teatrului pentru menținerea calității spectacolului este atestată și de înnoirea distribuției.

Și Mihaela Juvara (Madam Ghebală) și Rodica Suci (Ștefania) aduc cu ele, în dezbaterile scenice, oclată cu disponibilitățile cerute de caracterizarea

personajelor, acel grăunte prețios de participare afectivă care face să se păstreze temperatura înaltă stabilită de regizorul Valeriu Moisescu.

Încărcată de ridicol, Madam Ghebală a Mihaelei Juvara traversează printr-un joc subtil granița dintre aparență și esență, dintre realitate și vis, mișcîndu-se între o năuceală hazlie și o agitație obtuză; ea înscrie în fasciculul de lumină proiectat de gîndirea auctorială o impostoare acerbă, lipsită de scrupule, caraghioasă în elanurile ei fals-romantice, periculoasă în momentele de amabilitate mimată, ascunzînd o duritate masculină.

Lecția amară pe care o primește de la viață Ștefania, nevasta filosofului Tudor Damian, eșuînd, pe drumul căutării liniștii și fericirii, în compromis, Rodica Suci o trăiește cu multă sensibilitate și inteligență, cu relevabilă măsură a melodramaticului, personajul integrîndu-se astfel armonios în dubla tonalitate, de grav și savuros, ce caracterizează scrișul lui Dumitru Solomon.

Valeria DUCEA

*) „Teatrul” 7—8/1985.